

1

NEBYLO OBVYKLÉ, aby před vchodem do obchodu Åhléns ležela mrtvá žena. Sonja Gustavssonová však neobvyklá byla už za svého života.

Neplánovala sice skonat uprostřed nákupního centra ve Farstě, zato tušila, že pokud by se to mělo odehrát zrovna tam, nic by proti tomu nenamítala.

Pro Sonju byla smrt skutečností, s níž žila spoustu let. Její lékař na toto riziko upozornil už v roce 1983, jenomže zákaz kouřit a užívat si dobrého jídla a pití by pro ni znamenal pomalou smrt. Tedy mnohem horší smrt, než jakou představoval rozsáhlý srdeční infarkt v nákupním centru.

Než ve svých čtyřiapadesáti letech naposledy vydechla, stihla si ještě pomyslet, že poslední úprava své závěti byla velmi dobrým nápadem.

Tahle verze byla totiž *mnohem* zábavnější.

CESTOU NA ARLANDU si Susanne prohlížela svoje nehty a zjistila, že se jí navzdory vrstvám podkladového a krycího laku odloupl kousek červené barvy. Sakra práce. Teď už není čas na to, aby si ty nehty přebarvila. Autobus nešel s lakováním nehtů zrovna dobře dohromady. Kromě toho musela na setkání uhánět, protože už když v půl sedmé nastupovala do autobusu, bylo pozdě. Celá posádka měla být na místě za hodinu. Susanne věděla, že musí nasadit rychlé tempo, pokud chce dorazit včas.

Panebože, ať tam dneska není, modlila se v duchu, zatímco se autobus kodrcal po E4 směrem k letišti. Pousmála se. Kolikrát už si přála naprostý opak? Dřív doufala, že Anders bude na letišti alespoň v pohotovosti, pokud zrovna neměl v rozvrhu pravidelný let.

Rozešla se s ním sice už před třemi lety, ale pořád se usilovně modlila, aby neměli společný let. Jeho návrhům, kterých přicházelo o to víc, jestliže se muselo někde nocovat, se nedokázala bránit. Podle dnešního plánu měli oba letět do Osla. Bylo obzvlášť důležité, aby se kapitán Anders Schultz skutečně nacházel někde jinde než v jejím pokoji.

Bůh její prosby nevyslyšel. Andersův hluboký hlas bylo slyšet už zvenčí a Susanne musela nasadit profesionální

výraz, přestože se jí svíraly vnitřnosti. Vyslala směrem k nebi dík za to, že se jí shůry dostalo alespoň varování, otevřela dveře a vešla.

„Ahoj všichni, ráda vás vidím. Jak je?“ zahlaholila. V tu chvíli přiběhla kolegyně a zamířila rovnou k ní.

„Susanne, to mám radost, dlouho jsme se neviděly. Naposled jsme se potkaly onehdy v Helsinkách. To už je taky pěkných pár měsíců. Jak se máš? Bylas na dovolené? Panebože, ty jsi tak opálená a svěží! Jak to jenom děláš? Já se můžu přetrhnout, abych po ránu vůbec rozlepila oči.“ Na tohle žvatlání nemusela odpovídat, a tak Susanne předstírala, že kolegyni vnímá, ale přitom koutkem oka pozorovala Anderse.

Vypadal spokojeně. Těžko říct, jestli to bylo jeho samolibostí, nebo tím, že Susanne vstoupila do místnosti. Susanne to klasifikovala jako samolibost. Znovu jí to připomnělo, proč by se s ním neměla zaplétat. *No jasně, vždyť je ženatý*, zamumlala si pro sebe, jako by šlo o nějakou drobnost. Jenomže nešlo. Naopak to byla dost zásadní skutečnost.

Jeho manželství pochopitelně nestálo za nic, což zopakoval tolikrát, že Susanne uvažovala nad tím, jestli náhodou neutrpěl mozkovou příhodou, byť jen drobnou. V jejím světě člověk opouštěl manželství, pokud v něm nefungovala láska nebo sex, ale v Andersově případě existovaly tisíce důvodů, proč zůstat. Dům, auta, děti, tchán a tchyně a tohle a tamto, ale jistě svou ženu opustí, jen k tomu nedojde úplně hned. Tvrdil, že bez Susanne nemůže žít. To mu neuvěřila ani na okamžik.

„Susanne, rád tě vidím. Jak se ti vede?“ mrkl na ni kapitán. Připojil se k ní, když vyrazili k letadlu.

„Jo, mám se dobře, děkuju. A ty? Co rodina? Udělali jste si pěkné prázdniny?“ řekla s předstíraným úsměvem.

„Ale jo. Jako obvykle. Spousta vyžití s dětmi, však víš. Rád ti to potom všechno povykládám, vždyť oba budeme večer v Oslu. Když je tak pěkně, mohli bychom si dát skleničku vína v Akers Brygge... Chybělas mi, Susanne,“ zašeptal a položil jí ruku na rameno.

Zrudla. „Ne, žádný Akers Brygge nebude. Je mi líto, já žádný stesk necítila,“ setřásla ze sebe jeho ruku.

Lhala. Chyběl jí sex s ním. Ale tím to haslo. Za žádných okolností by se s ním znovu nezapletla. Tím si byla docela jistá, přestože její tělo na okamžik říkalo něco jiného. *Teď by se mi hodilo být v přechodu*, pomyslela si, když procházela rukávem do letadla. Nechuť k sexu, kterou znala z vyprávění svých starších kamarádek, najednou zněla dost dobře.

Když zaznělo „Cabin crew, disarm slides“, udělala Susanne, co měla za úkol. Čekal ji náročný den a už teď se těšila do hotelu. Protože pracovala v zadní kabině, byl její kontakt s kokpitem minimální. To jí naprosto vyhovovalo. Stačilo slyšet Andersův hlas a tělo se mohlo zbláznit. Někteří kapitáni, mezi něž se řadil i Anders, rádi promlouvali do mikrofону. Susanne se to snažila nevnímat a soustředit se raději na pasažéry, jestli nepotřebují vodu, kávu, čaj nebo víno. Až všechny lety přistanou, zkusí to znovu, to věděla. Takže bylo dobré přerušit kontakt, dokud to ještě šlo.

Nikam nevedoucí vztahy, jimž věnovala celý svůj dosavadní život, už Susanne vyčerpávaly. Uvědomovala si, že

do každého takového vztahu se pustila z vlastní svobodné vůle. Díky tomuto prozření se jí mohla v budoucnu vyvarovat. Ne, že by Susanne po lásce netoužila, jen o ni nikdy ani nezavadila. Po dvou pokusech o společné bydlení, které skončily nezdarem, jí už přešla chuť, a představa, že by měla sdílet svůj život s Andersem, jí připadala vyloženě děsivá.

Andersovy pokusy o kontakt cestou na hotel Susanne úspěšně odrazila, takže si mohla na pokoji konečně nerušeně oddechnout. Odložila námořnický modrou uniformu, vytáhla čerstvě vyžehlenou halenku a pověsila ji na ramínko v koupelně. Pára ze sprchy ji hezky vyhladí. Sundala si punčocháče i hedvábné spodní prádlo a hodila je do kufru, potom se jak dlouhá tak široká natáhla nahá na postel. Už jen omeletu a džus od pokojového servisu a nemá důvod vycházet ven. Zabavit se až do zítřejší snídaně pro ni nepředstavovalo žádný problém. Jídlo, sprcha a chvilka u televize naprosto postačí. S tím příjemně mrazivým pocitem ve spodních partiích, který se objevil po setkání s Andersem, si také zvládne poradit.

Když o hodinu později někdo zlehka zaklepal na dveře, byla zaneprázdněna sama sebou. Při druhém zaklepání se zadařilo a po těle se jí v několika stazích rozlil známý, mocný orgasmus.

Díkybohu za to načasování, pomyslela si, když bylo jasné, že to Anders vzdal. Panebože, díky.